

Noční dálnice směrem na provincii Brabant wallon, důvěrně známou jako BW. Starý André řídí, já sedím vedle něj na **spolujezdci**, už dostatečně lízlej pivním speciálem, hypnotizuju bílou čáru, která odděluje asfalt na dvě poloviny. A pak následují vedlejší cesty, **protkané** vesnicemi plnými románských kostelů, cesty plné zemědělské půdy a tu a tam dlouhé, zalesněné oblasti podřimující v temnotě. Konečně dorazíme na místo. Party se odehrává ve stodole. Očekával jsem něco rustikálného. Až na to, že jsme v BW a tady rustikálnost pomalu, ale jistě daleko utíká od všech nově přistěhovalých boháčů. Tahle stodola je fakt šílenost, je v ní bar, salonek, taneční parket, reproduktory, světla a diskokoule. Ten pravej klub. Večírek na oslavu ani nevím čích narozenin. Pivo do mě teče proudem, jako bych neměl žádný dno, jako bych snad byl zespu propíchnutý, přesněji v místě, kde se dotýkám této země. Starý André se mnou jde chcát do zahrady na stodolu. Zespu na nás šteká pudl, který vůbec nechápe, co se děje, když na jeho bílou srst chrstnu zbytek piva. Noc je krásná a čokl promočený. V hlavě mám malou duhu plnou neznámých konstelací s jednou padající hvězdou, která mi uniká, která mě rozesmutňuje a rozveseluje zároveň. Ale zpět ke stodole – minuty, hodiny, nic není čiré. Starý André se znovu **ujímá řízení** a já mu dělám kopilota. Říkám mu, že musí jenom následovat bílou čáru až do Bruselu. A **tak i** dělá. Ve zpětném zrcátku se jak stodola, tak pivem promočený pudl ztrácí v dáli.

Můj vnitřní hlásek si **vyřvává** pozornost: „**Můj drahý!** Co blázníš? Co se stalo? Jak ses tam dostal? Chcát na stodolu a kropit psy! Poslouchej mě, pro příště. Poslouchej, co ti chci říct. I když to není příjemné slyšet, i když je to špatné, i když to smrdí a i když tě to **zcela** obviňuje. Přesně to je moje úloha, vystavovat tě tvé žalostné stránce, abys ji překonal. Máš právo na to, aby se ti to nelíbilo. Ale věř mi, ochutnej hořkost mých slov. Polkni všechny ty vágní věci, které se drží na dně každé tvé sklenice piva. Jejich odporná chuť tě přivede k rozumu, **můj drahý.**“

Záleží na dnech, ale obecně s přehledem vypiju půl tuctu piv, než musím jít močit. Pak už jsem asi překročil limit, protože právě na záchodech jsem ji potkal, tu padající hvězdu. V baru čtvrti Svatého Bonifáce v Ixelles. Elektro-popová party s homo pářečkem u gramofonu. Docela dost lidí, kolem mě kámoši. To jsme ještě kouřili v barech, ale na moc dlouho ne. O tři roky později jde tahle party pořád cítit nedopalky a pivní pípou. Čichová scénérie, které se brzy království bude muset zbavit. Ale prozatím jsem stál ve frontě na záchody. Ztratila se v kabinkách jako první. Před tím, než zavřela dveře, ke mně prohodila: „Když na mě počkáš, změním ti život.“ Nevím, co mě to popadlo, ale čekal jsem. Neznal jsem ji. Ani jsem ji nezmerčil v baru. O dvě hodiny později už jsme téměř zároveň vyvrcholili u mě v posteli. Během tří let se můj život změnil. Ale nedokážu vůbec říct, jestli k lepšímu, nebo k horšímu. Dnes jsem se vrátil na počátek, sám před zavřené dveře záchodů jednoho baru, jiného, kde už se nesmí kouřit. Od nynějška si už nepovídám se ženami, které stojí ve frontě. Upřeně se dívám na jeden velice vzdálený, neurčitý bod přede mnou. Bráním se sledování postav, které o mě zavádí. Zacpávám si uši, abych nevěřil tomu, co by mi v duchu mohly říkat.

Požádal jsem starého Andrého, aby se za mě modlil. Vysmál se mi do očí: „Západní svět už nepotřebuje modlitby. Přešel už tuto fázi, toto organizované žebrání. Ty sám jsi jen nevěřící, který je připosraný z lásky. To je vyloučeno. Nebudu se modlit ani za tebe, ani za ty

tvoje sentimentální výlevy, které si tak vydržuješ. Nezasloužíš si, abychom se modlili za tvou malou úzkost. Hluboko uvnitř tebe si to ani nepřeješ. Cítíš se dobře ve tvých třicátnických otázkách. Zmocňuje se tě to, je to součástí tvé arogance, která oživne, když vypiješ moc piva. Ale budiž. Dnes večer přihodím nějaká polínka do ohně. Kouř stoupá do nebe rychleji než slova. Kouř se rozptýlí. Slova zůstanou pořád na zemi.

HODNOCENÍ: barevně jsem vyznačila stylové prostředky, které jsou nevyrovnané: fialově je literární styl, až archaický, žlutě neformální, hovorová až profesní mluva. Neměly by nemotivovaně střídat (motivovaná by byla např. ironie).

Prostřední část výborná